BENDROJO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. liepos 3 d.*

„Bendrijos prekių ženklas — Žodinio Bendrijos prekių ženklo NEO paraiška — Absoliutūs atmetimo pagrindai — Skiriamojo požymio nebuvimas — Reglamento (EB) Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktas — Apibūdinamasis pobūdis — Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktas — Apeliacinės tarybos atliktino patikrinimo apimtis — Nagrinėjimas iš esmės, susietas su ieškinio priimtinumo sąlyga — Reglamento Nr. 207/2009 59 ir 64 straipsniai — Pareiga motyvuoti — Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnis — Faktinių aplinkybių nagrinėjimas savo iniciatyva — Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnis“

Byloje T-236/12

Airbus SAS, įsteigta Blanjake (Prancūzija), atstovaujama advokatų G. Würtenberger ir R. Kunze,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą O. Mondéjar Ortuño,

atsakovę,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2012 m. vasario 23 d. VRDT pirmosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 1387/2011-1), susijusio su paraiška įregistruoti žodinį žymenį NEO kaip Bendrijos prekių ženklą,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas O. Czúcz (pranešėjas), teisėjai I. Labucka ir D. Gratsias,

posėdžio sekretorė T. Weiler, administratorė,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2012 m. gegužės 29 d.,

susipažinęs su atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2012 m. rugsėjo 28 d.,

įvykus 2013 m. kovo 12 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2010 m. gruodžio 23 d. ieškovė *Airbus SAS* pagal 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1) pateikė Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) paraišką įregistruoti Bendrijos prekių ženklą.

2 Prekių ženklas, kurį buvo prašoma įregistruoti, yra žodinis žymuo NEO.

3 Prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašoma registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 7, 12 ir 39 klasėms ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

— 7 klasė: „Orlaivių varikliai; mašinos ir staklės, ypač aeronautikos mašinoms gaminti ir taisyti; transporto priemonių, išskyrus antžemines, varikliai; mašinų sankabų ir pavarų elementai (išskyrus antžeminių transporto priemonių); turbinos (ne antžeminio transporto priemonėms); pagalbinės jėgainės; minėtų prekių jungiamosios dalys ir elementai“;

— 12 klasė: „Transporto priemonės; antžeminės, oro, laivybos arba geležinkelių susisiekimo priemonės; orlaiviai; erdvėlaiviai; palydovai; erdvėlaivių paleidimo įrenginiai; oro balionai; orlaivių struktūra; aeronautikos aparatai, mašinos ir aparatai; oro sraigtai; karinės transporto priemonės, ypač oro; visų minėtų prekių jungiamosios dalys ir elementai“;

— 39 klasė: „Navigacijos paslaugos; oro transporto paslaugos; orlaivių ir orlaivių dalių sandėliavimo paslaugos; orlaivių ir orlaivių dalių rūšiavimo ir perdirbimo paslaugos; transporto priemonių sertifikavimo ir pakartotinio sertifikavimo paslaugos; techniniai skrydžių bandymai; oro eismo valdymo paslaugos; oro saugumo paslaugos; oro uostų eksploatavimo paslaugos; transporto priemonių aprūpinimo kuru paslaugos; degalų atsargų papildymo ore paslaugos“.

4 2011 m. gegužės 10 d. laišku VRDT pranešė ieškovei apie savo sprendimą, kad, remiantis Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktais ir 2 dalimi, prekių ženklas netinkamas registruoti paraiškoje nurodytoms 7 ir 12 klasių prekėms. Tačiau prekių ženklą buvo leista registruoti 39 klasės paslaugoms.

5 2011 m. liepos 6 d. ieškovė dėl šio sprendimo pateikė VRDT apeliaciją, kuria siekė, kad būtų panaikintas visas šis sprendimas.

6 2012 m. vasario 23 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) VRDT pirmoji apeliacinė taryba apeliaciją atmetė.

7 Apeliacinė taryba pirmiausia pažymėjo, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalį ji turi kompetenciją savo iniciatyva perimti paraiškos nagrinėjimą, kiek tai susiję su visais reglamento 7 straipsnyje išvardytais absoliučias atsisakymo registruoti pagrindais, ir kad jos nesaisto eksperto argumentai. Ji nusprendė turinti įgaliojimus iš naujo pradėti nagrinėjimą dėl paslaugų, dėl kurių ekspertas nusprendė leisti registraciją.

8 Apeliacinė taryba apeliaciją pirmiausia nagrinėjo Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punkto atžvilgiu. Šiuo klausimu ji pažymėjo, kad nagrinėjamu atveju prekės ir paslaugos buvo skirtos ir plačiajai visuomenei, ir specialistams. Jos nuomone, atsižvelgiant į prekių ir paslaugų pobūdį, vartotojas yra labai pastabus. Ji taip pat nurodė, kad specialistai iš esmės yra pastabesni.

9 Apeliacinė taryba toliau konstatavo, kad ginčijamas žymuo sudarytas iš priešdėlio „neo“, kuris reiškia „naują“ bent šešiomis Europos Sąjungos kalbomis – anglų, prancūzų, vokiečių, graikų, ispanų ir portugalų. Tai, kad žodinis elementas „neo“ visuomet vartojamas kaip priešdėlis ir niekuomet nevartojamas atskirai, nekeičia šios išvados. Iš tiesų, pasak jos, kitaip nei kiti priešdėliai, „neo“ turi aiškią ir konkrečią reikšmę. Be to, šiuolaikinėje graikų kalboje „neo“ yra savarankiškas žodis, reiškiantis „naują“. Apeliacinė taryba, be kita ko, konstatavo, kad minėtose kalbose atitinkamas vartotojas iš paties žodžio „neo“ padarytų išvadą, kad jis nurodo kažką naujo, modernaus ar atitinkančio naujausius technologinius laimėjimus. Todėl nagrinėjamas žymuo yra paprasčiausia giriamasis ir skirtas išryškinti pozityvias prašomu įregistruoti prekių ženklu žymimų prekių ir paslaugų savybes.

10 Remdamasi tuo, Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad suinteresuotosios visuomenės sąmonėje žymuo NEO gali nurodyti esminę ir pageidautiną prekių ir paslaugų, kurioms prašoma jį įregistruoti, savybę. Šiuo klausimu ji nusprendė, jog tai, kad prekės ir paslaugos yra naujos ar atnaujintos pagal naujausius technologinius standartus, suinteresuotiesiems vartotojams – nesvarbu, ar tai būtų specialistai, ar plačiosios visuomenės atstovai, – yra patraukli savybė.

11 Toliau Apeliacinė taryba apeliaciją nagrinėjo Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punkto atžvilgiu. Šiuo klausimu ji pažymėjo, kad žodis „neo“ yra bendrinis ir vartojamas esant įvairiems kontekstams kaip giriamasis arba skatinamasis žodis, nurodantis kažką, kas yra arba nauja, arba atitinka naujausius technologinius laimėjimus. Pasak jos, nėra nieko, kas suinteresuotą vartotoją atitrauktų nuo įprastos nagrinėjamo žodžio prasmės. Taigi, žodyje „neo“ nėra nieko, dėl ko suinteresuotoji visuomenė galėtų lengvai ir akimirksniu jį įsidėmėti kaip atitinkamų prekių ir paslaugų skiriamąjį prekių ženklą, o ne tik suvokti pagrindinę jos giriamąją ir skatinamąją reikšmę. Atsižvelgusi į tai, Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad suinteresuotoji visuomenė prašomo įregistruoti prekių ženklo nesuvoks kaip nuorodos į visų juo žymimų prekių kilmę.

12 Galiausiai Apeliacinė taryba nusprendė, kad prašomo įregistruoti prekių ženklo negalima laikyti tinkamu įregistruoti paprasčiausia dėl to, kad gali būti, jog VRDT yra leidusi registruoti žymenis, kuriuos ieškovė laiko panašiais.

13 Todėl Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi jokio skiriamojo požymio, dėl kurio būtų galima atskirti prekes ir paslaugas, kurioms jį prašoma įregistruoti, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus ir jo 2 dalį, vadinasi, ekspertas pagrįstai „atsisakė įregistruoti ginčijamą prekių ženklą“.

Šalių reikalavimai

14 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

15 VRDT Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti visą ieškinį dėl panaikinimo,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

16 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo keturis pagrindus, susijusius, pirma, su Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalies ir 59 straipsnio pažeidimu, antra, su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktų ir 2 dalies pažeidimu, trečia, su Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio pažeidimu ir, ketvirta, su Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio pažeidimu.

Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalies ir 59 straipsnio pažeidimu

17 Nurodydama pirmąjį pagrindą ieškovė teigia, kad kai Apeliacinė taryba perėmė Bendrijos prekių ženklo paraiškos nagrinėjimą, kiek tai susiję su 39 klasės paslaugomis, dėl kurių ekspertas leido registraciją, ir pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalį ir 59 straipsnį.

18 VRDT nesutinka su ieškovės argumentais ir nurodo, kad Apeliacinė taryba veikė tinkamai, kaip reikalaujama pagal Reglamento Nr. 207/2009 nuostatas ir teismų praktiką.

19 Konstatuotina, kad šiuo pagrindu keliamas klausimas dėl VRDT apeliacinės tarybos, kurioje prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo pareiškė apeliaciją dėl eksperto sprendimo, kompetencijos išnagrinėti ginčijamą Bendrijos prekių ženklo paraišką absoliutaus atsisakymo registruoti pagrindų atžvilgiu dėl visų šioje paraiškoje nurodytų prekių ir paslaugų, kai ekspertas, leidęs registraciją paslaugoms, nusprendė atsisakyti registruoti prekių ženklą prekėms, o ieškovas Apeliacinės tarybos prašė panaikinti visą ginčijamą sprendimą.

20 Šiuo klausimu Apeliacinė taryba nusprendė, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalį ji turi kompetenciją savo iniciatyva perimti Bendrijos prekių ženklo paraiškos nagrinėjimą, kiek tai susiję su visais reglamento 7 straipsnyje išvardytais absoliučias atsisakymo registruoti pagrindais, nepaisant to, kad ekspertas jau buvo leidęs registraciją šioje paraiškoje nurodytoms paslaugoms.

21 Konstatuotina, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalį, išnagrinėjusi apeliaciją iš esmės, Apeliacinė taryba priima sprendimą dėl apeliacijos ir tai darydama gali įgyvendinti skyriaus, atsakingo už ginčijamą sprendimą, kompetencijai priklausančius įgaliojimus. Iš šios nuostatos matyti, kad tuo atveju, kai Apeliacinei tarybai pateikiama apeliacija dėl eksperto sprendimo atsisakyti įregistruoti, ji gali iš naujo iš esmės išnagrinėti visą registracijos paraišką tiek teisiniu, tiek faktiniu požiūriais, t. y. šiuo atveju nuspręsti dėl registracijos paraiškos ją atmetant arba pripažįstant pagrįsta, ir taip patvirtinant ginčijamą sprendimą arba jo nepatvirtinant (pagal analogiją žr. 2007 m. kovo 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *VRDT prieš Kaul*, C-29/05 P, Rink. p. I-2213, 56 ir 57 punktus).

22 Vis dėlto šiais įgaliojimais iš naujo iš esmės išnagrinėti visą registracijos paraišką tiek teisiniu, tiek faktiniu požiūriais galima pasinaudoti tik tada, jeigu Apeliacinei tarybai pareikšta apeliacija yra priimtina (pagal analogiją žr. 2007 m. kovo 2 d. Teisingumo Teismo nutarties *Claro prieš VRDT*, C-349/10 P, neskelbiamos Rinkinyje, 44 punktą).

23 Pažymėtina, kad šiuo apsektu Reglamento Nr. 207/2009 59 straipsnio pirmame sakinyje pažymėta, kad „paduoti apeliaciją gali bet kuri klausimo nagrinėjime dalyvavusi šalis, kuriai priimtas sprendimas turi neigiamą reikšmę“. Iš šios nuostatos išplaukia, kad VRDT procedūros šalys gali Apeliacinei tarybai pateikti apeliaciją dėl žemesnės instancijos sprendimo tik tiek, kiek šiuo sprendimu atmesti jos reikalavimai arba prašymai. Kai žemesnės instancijos sprendimas, atvirkščiai, šaliai turi teigiamų padarinių, ji neturi teisės Apeliacinei tarybai pateikti apeliacijos (šiuo klausimu žr. 2011 gruodžio 14 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Völkl prieš VRDT – Marker Völkl (VÖLKL)*, T-504/09, Rink. p. II-8179, 55 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

24 Iš Reglamento Nr. 207/2009 59 straipsnio pirmo sakinio matyti, kad, kaip ir nagrinėjamoje byloje, jeigu ekspertas atmetė Bendrijos prekių ženklo paraišką tik dėl šioje paraiškoje nurodytų prekių, o dėl šioje paraiškoje nurodytų paslaugų registraciją leido, prekių ženklo paraišką pateikusio asmens Apeliacinei tarybai pateikta apeliacija gali būti susijusi tik su eksperto atsisakymu registruoti prekių ženklą paraiškoje nurodytoms prekėms. Tačiau šis pareiškėjas negali teisėtai paduoti apeliacijos Apeliacinei tarybai dėl eksperto sprendimo leisti registraciją paslaugoms.

25 Todėl nors nagrinėjamoje byloje ieškovė pateikė apeliaciją, kuria siekė, kad būtų panaikintas visas eksperto sprendimas, vadovaujantis Reglamento Nr. 207/2009 59 straipsnio pirmu sakiniu, į Apeliacinę tarybą su apeliacija teisėtai kreiptasi tik tiek, kiek žemesnėje instancijoje ieškovės reikalavimai buvo atmesti.

26 Vadinasi, Apeliacinė taryba viršijo savo kompetenciją, kaip ji apibrėžta Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalyje, aiškinamoje kartu su reglamento 59 straipsnio pirmu sakiniu, tuo, kad ji savo iniciatyva perėmė Bendrijos prekių ženklo paraiškos nagrinėjimą, kiek tai susiję su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnyje išvardytais absoliučias atsisakymo registruoti pagrindais, ir konstatavo, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi jokio skiriamojo požymio, dėl kurio būtų galima atskirti šias paslaugas, kaip tai suprantama pagal minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus ir 2 dalį.

27 Taigi ginčijamą sprendimą reikia panaikinti tiek, kiek prekių ženklas, kurį buvo prašoma įregistruoti, pripažintas apibūdinamuoju ir neturinčiu jokio skiriamojo požymio, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus ir 2 dalį, 39 klasės paslaugų, dėl kurių ekspertas leido registraciją, atžvilgiu.

Dėl antrojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktų ir 2 dalies pažeidimu

28 Pasak ieškovės, Apeliacinė taryba neįrodė, kad priešdėlis „neo“, vertinamas atskirai, turi aiškią ir konkrečią reikšmę, kurią specialistai iš karto atpažintų. Be to, jeigu būtų atsižvelgta į tai, kad suinteresuotieji specialistai su prekių ženklu NEO susidurs „paraiškoje nurodyta forma“, t. y. parašytu didžiosiomis raidėmis, naudojamu kaip lozungas ir nesusietu su jokiu (tekstiniu) kontekstu apie, pavyzdžiui, orlaivio korpusą, iš tiesų niekas negalėtų paneigti, kad tas pats prekių ženklas bus palaikytas kilmės nuoroda, turinčia skiriamųjų požymių.

29 VRDT nurodo, kad ieškovė neįrodė, jog Graikijos vartotojai nesuvoks žodžio „neo“ kaip turinčio apibūdinamąją ir neskiriamąją reikšmę nagrinėjamų prekių ir paslaugų atžvilgiu. Kaip pažymėta ginčijamo sprendimo 25 punkte, graikų kalboje „neo“ yra savarankiškas žodis, reiškiantis „naują“. Būtų pagrįsta daryti prielaidą, kad iš suinteresuotųjų vartotojų bent jau vartotojai graikai šį žodį iš karto supras kaip turintį apibūdinamąją ir giriamąją reikšmę, t. y. kad atitinkamos prekės ir paslaugos yra naujos. Ieškovės argumentai dėl žodžio rašymo didžiosiomis raidėmis ar vartojimo konkrečiomis aplinkybėmis negalėtų atsverti vartotojų įspūdžio pamačius šį žodį.

30 Pažymėtina: kadangi iš pirmojo ieškinio pagrindo analizės matyti, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas dėl Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalies, aiškinamos kartu su 59 straipsniu, pažeidimo tiek, kiek prašomas įregistruoti prekių ženklas pripažintas neturinčiu jokio skiriamojo požymio paslaugų, dėl kurių ekspertas leido registraciją, atžvilgiu, šį antrąjį ieškinio pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktų ir 2 dalies pažeidimu, reikia nagrinėti tik prekių, dėl kurių ekspertas atsisakė registruoti prekių ženklą, atžvilgiu.

31 Pirma, dėl kaltinimo, jog nesilaikyta Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punkto ir 2 dalies, primintina, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą neregistruojami prekių ženklai, sudaryti tiktai iš žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti rūšį, kokybę, kiekį, paskirtį, vertę, geografinę kilmę arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laiką ar kitas prekių arba paslaugų charakteristikas.

32 Tam, kad žymeniui būtų taikomas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punkte nustatytas draudimas, reikia kad būtų pakankamai tiesioginė ir konkreti jo ir nagrinėjamų prekių ar paslaugų sąsaja, leidžianti suinteresuotajai visuomenei iš karto ir be papildomų svarstymų suvokti nagrinėjamų prekių ir paslaugų arba vienos iš jų charakteristikų apibūdinimą. Šiuo klausimu pažymėtina, kad teisės aktų leidėjo pasirinkimas vartoti žodį „charakteristika“ leidžia manyti, kad minėtoje nuostatoje nurodyti tik tie žymenys, kurie skirti žymėti prekių ar paslaugų, kurioms prašoma registracijos, charakteristiką, kurią lengvai atpažįsta suinteresuotieji asmenys. Taigi atsisakyti registruoti žymenį pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą turi būti galima tik jei būtų pagrįsta manyti, jog suinteresuotieji asmenys jį iš tikrųjų atpažins kaip vienos iš minėtų charakteristikų apibūdinimą (žr. 2012 m. balandžio 24 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Leifheit prieš VRDT (EcoPerfect)*, T-328/11, 16 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

33 Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktu draudžiant kaip Bendrijos prekių ženklus registruoti tokius žymenis ar nuorodas siekiama bendrojo intereso tikslo, kuriuo reikalaujama, kad visi laisvai galėtų naudoti prekių ar paslaugų, kurioms prašoma registracijos, charakteristikas apibūdinančius žymenis ar nuorodas. Todėl šia nuostata neleidžiama tokių žymenų ir nuorodų naudoti vienai įmonei dėl to, kad jie buvo įregistruoti kaip prekių ženklai (žr. 2010 m. vasario 10 d. Bendrojo Teismo sprendimo *O2 (Germany) prieš VRDT (Homezone),* T-344/07, Rink. p. II-153, 20 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

34 Be to, iš Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalies matyti, kad reikia atsisakyti įregistruoti žymenį, kai jis yra apibūdinamojo pobūdžio arba vienos valstybės narės kalboje neturi skiriamųjų požymių, nors jis gali būti įregistruotas kitoje valstybėje narėje (žr. 2011 m. vasario 23 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Geemarc Telecom prieš VRDT – Audioline (AMPLIDECT)*, T-59/10, neskelbiamo Rinkinyje, 24 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

35 Šioje byloje konstatuotina, kad ginčijamo sprendimo 24 punkte Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, jog ginčijamo prekių ženklo paraiškoje nurodytos prekės ir paslaugos buvo skirtos ir plačiajai visuomenei, ir specialistams, ir kad suinteresuotieji specialistai bus pastabūs.

36 Ieškovė neginčija, kad graikų kalboje „neo“ yra savarankiškas žodis, reiškiantis „naują“, kaip ginčijamo sprendimo 25 punkte pažymėjo Apeliacinė taryba.

37 Kiek tai susiję su žymens NEO vartojimu šiuolaikinėje graikų kalboje registracijos paraiškoje nurodytoms prekėms žymėti, reikia manyti, kad atitinkamas vartotojas iš paties žodžio ir daug negalvodamas padarytų išvadą, kad jis nurodo kažką naujo, modernaus ar atitinkančio naujausius technologinius laimėjimus ir kad šioje kalboje šis žymuo yra paprasčiausia giriamasis ir skirtas išryškinti pozityvias registracijos paraiškoje nurodytų prekių savybes, kaip ginčijamo sprendimo 26 punkte konstatavo Apeliacinė taryba. Taip samprotaudama Apeliacinė taryba rėmėsi iš bendrai įgytos plataus vartojimo prekių pardavimo praktinės patirties žinomomis aplinkybėmis, o tai ji turėjo teisę daryti (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 14 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Vuitton Malletier prieš VRDT – Friis Group International (Užrakto atvaizdas)*, T-237/10, neskelbiamo Rinkinyje, 49 punktą).

38 Šiuo atžvilgiu tai, kad suinteresuotoji visuomenė yra labai pastabi, neturi reikšmės.

39 Kaip teisingai pažymi VRDT, šiuo atžvilgiu neturi reikšmės ir tai, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas rašomas didžiosiomis raidėmis ir turi būti vartojamas kaip lozungas. Primintina, kad pagal Bendrojo Teismo praktiką žodinis prekių ženklas yra prekių ženklas, kurį sudaro tik raidės, žodžiai arba žodžių junginiai, parašyti įprastu šriftu, be specifinio grafinio elemento. Apsauga, išplaukianti iš žodinio prekių ženklo registracijos, taikoma registracijos paraiškoje nurodytam žodžiui, o ne ypatingiems grafiniams arba stiliaus aspektams, kurie gali būti būdingi šiam prekių ženklui (žr. 2008 m. gegužės 22 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Radio Regenbogen Hörfunk in Baden prieš VRDT (RadioCom)*, T-254/06, neskelbiamo Rinkinyje, 43 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Atsižvelgiant į tai, reikia atmesti ieškovės argumentus, susijusius su žodžio „neo“ rašymu didžiosiomis raidėmis ir jo kaip lozungo vartojimu.

40 Atsižvelgiant į tai, kas paminėta, konstatuotina: kiek tai susiję su registracijos paraiškoje nurodytomis prekėmis, Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad suinteresuotosios visuomenės daliai, mokančiai šiuolaikinę graikų kalbą, žymuo NEO yra apibūdinamasis. Kadangi prekių ženklo, kurį prašyta įregistruoti, apibūdinamojo pobūdžio identifikavimas tam tikroje Sąjungos dalyje yra pakankamas atsisakymo registruoti pagrindas pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą ir 2 dalį, nėra būtina priimti sprendimo dėl galimo žymens apibūdinamojo pobūdžio nagrinėjamų prekių atžvilgiu kitomis kalbomis, kurios nurodytos ginčijamame sprendime.

41 Taigi reikia atmesti kaltinimą, jog nesilaikyta Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punkto ir 2 dalies.

42 Antra, kalbant apie kaltinimą, jog nesilaikyta Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punkto ir 2 dalies, primintina, kad Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punkto ir jo 7 straipsnio 1 dalies c punkto taikymo sritis tam tikra prasme sutampa, nes 7 straipsnio 1 dalies c punkte nurodyti apibūdinamieji žymenys neturi ir skiriamojo požymio, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punktą. Pastaroji nuostata bet kuriuo atveju skiriasi nuo pirmosios tuo, kad apima visas aplinkybes, kuriomis žymuo negali atskirti vienos įmonės prekių ar paslaugų nuo kitų įmonių prekių ar paslaugų (2011 m. kovo 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Agencja Wydawnicza Technopol prieš VRDT*, C-51/10 P, Rink. p. I-1541, 46 ir 47 punktai).

43 Šioje byloje Apeliacinė taryba savo išvadą, jog prekių ženklas, kurį buvo prašoma įregistruoti, neturi skiriamojo požymio, grindė ginčijamo žymens apibūdinamuoju pobūdžiu, kai ginčijamo sprendimo 34 punkte konstatavo, kad žodis „neo“ yra bendrinis ir vartojamas esant įvairiems kontekstams kaip giriamasis arba skatinamasis žodis, nurodantis kažką, kas yra arba nauja, arba atitinka naujausius technologinius laimėjimus, ir kad nėra nieko, kas suinteresuotąjį vartotoją atitrauktų nuo įprastos nagrinėjamo žodžio prasmės

44 Kaip nurodyta 40 punkte, suinteresuotosios visuomenės daliai, mokančiai šiuolaikinę graikų kalbą, žymuo NEO yra apibūdinamasis registracijos paraiškoje nurodytų prekių atžvilgiu. Pagal 42 punkte minėtą teismo praktiką vien šio konstatavimo, jog žymuo NEO yra apibūdinamasis, pakanka tam, kad būtų nuspręsta, jog šiuolaikinėje graikų kalboje ir suinteresuotosios visuomenės požiūriu jis taip pat neturi skiriamojo požymio, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą, registracijos paraiškoje nurodytų prekių atžvilgiu.

45 Kadangi prekių ženklo, kurį prašyta įregistruoti, apibūdinamojo pobūdžio nebuvimas tam tikroje Sąjungos dalyje yra pakankamas atsisakymo registruoti pagrindas pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą ir 2 dalį, nėra būtina priimti sprendimo dėl galimo žymens apibūdinamojo pobūdžio nagrinėjamų prekių atžvilgiu kitomis kalbomis, kurios nurodytos ginčijamame sprendime.

46 Vadinasi Apeliacinė taryba galėjo nepadariusi klaidos prieiti prie išvados, kad žymuo NEO neturi jokio skiriamojo požymio, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą ir 2 dalį, registracijos paraiškoje nurodytų prekių atžvilgiu.

47 Todėl antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio pažeidimu

48 Nurodydama trečiąjį pagrindą ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnį tuo, kad nepaisė ankstesnės VRDT ir Sąjungos nacionalinių biurų registravimo praktikos ir neatsižvelgė į VRDT sprendimus, susijusius su prekių ženklu NEO. Ji tvirtina, kad Apeliacinė taryba priėmė VRDT praktikai prieštaraujantį sprendimą, nepateikusi objektyvaus ir išsamaus savo skirtingo požiūrio pagrindimo. Ji mano, kad neatsižvelgusi į prekių ženklo NEO registraciją Sąjungos valstybėse narėse Apeliacinė taryba pažeidė jos teisę būti išklausytai ir teisę į tai, kad sprendimas būtų išsamiai motyvuotas. Be to, Apeliacinės tarybos argumentai, jog priešdėlis „neo“ reiškia „naują“ bent šešiomis Sąjungos kalbomis, neatitinka Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnyje numatytų reikalavimų. Pasak ieškovės, argumentai pernelyg neapibrėžti, kad ji galėtų nustatyti atmetimo priežasčių turinį. Tačiau jai būtina žinoti, kuriose valstybėse narėse konkrečiai, Apeliacinės tarybos nuomone, atsisakymas registruoti negalioja, atsižvelgiant į tai, kad ji gali norėti paversti savo Bendrijos prekių ženklo paraišką į nacionalines paraiškas.

49 VRDT ginčija ieškovės argumentus ir nurodo, kad Apeliacinė taryba nesaistoma nei savo ankstesnės, nei nacionalinių biurų praktikos ir kad ji teisingai nurodė motyvus šiuo klausimu. Be to, ji pažymi, kad Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalyje numatyta, jog 1 dalies nuostatos taikomos, net jeigu prekių ženklo neregistravimo pagrindai galioja tiktai dalyje Sąjungos. Nagrinėjamu atveju Apeliacinė taryba nurodė bent šešias kalbas, kuriomis prekių ženklas yra apibūdinamasis. VRDT taip pat teigia, kad Reglamente Nr. 207/2009 numatyta pavertimo procedūra tėra prekių ženklo paraišką pateikusio asmens galimybė, todėl kaltinimas, jog neįmanoma nustatyti atmetimo teritorinės apimties, atsižvelgiant į pavertimo prašymo galimybę, susijęs tik su būsima ir neapibrėžta situacija. Ieškovė negali remtis būsimomis ir neapibrėžtoms situacijomis, kad pagrįstų savo suinteresuotumą prašyti panaikinti ginčijamą aktą.

50 Pirma, dėl argumentų, susijusių su VRDT sprendimų priėmimo praktikos nepaisymu, primintina, kad ši tarnyba savo įgaliojimus turi vykdyti vadovaudamasi bendraisiais Sąjungos teisės principais. Atsižvelgdama į vienodo vertinimo ir gero administravimo principus, VRDT turi paisyti sprendimų, kurie jau buvo priimti dėl panašių paraiškų, ir ypatingą dėmesį skirti klausimui, ar reikia priimti tokį patį sprendimą. Vis dėlto vienodo vertinimo ir gero administravimo principai turi būti derinami su teisėtumo principo užtikrinimu. Todėl asmuo, prašantis įregistruoti žymenį kaip prekių ženklą, neturėtų savo labui remtis kitų naudai padarytais neteisėtais veiksmais siekdamas, kad būtų priimtas tapatus sprendimas. Be to, dėl su teisiniu saugumu ir, konkrečiai kalbant, geru administravimu susijusių priežasčių visos registracijos paraiškos turi būti nagrinėjamos griežtai ir išsamiai, siekiant, kad prekių ženklai nebūtų įregistruoti netinkamai. Būtent todėl šis nagrinėjimas turi būti atliekamas kiekvienu konkrečiu atveju. Iš tikrųjų žymens registracija kaip prekių ženklo priklauso nuo konkrečių kriterijų, kurie taikomi atsižvelgiant į faktines nagrinėjamo atvejo aplinkybes ir kurie skirti patikrinti, ar nagrinėjamas žymuo nepatenka į atmetimo pagrindų taikymo sritį (šiuo klausimu žr. 2012 m. lapkričio 8 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Hartmann prieš VRDT (Nutriskin Protection Complex)*, T-415/11, 36 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

51 Nagrinėjamu atveju, atlikusi visapusišką analizę ir atsižvelgusi į suinteresuotosios visuomenės suvokimą, Apeliacinė taryba nusprendė, kad šiuolaikinėje graikų kalboje prašomas įregistruoti prekių ženklas buvo akivaizdi nuoroda į registracijos paraiškoje nurodytų prekių pobūdį ir kokybę. Kaip matyti iš šio sprendimo 40–46 punktų, šio konstatavimo savaime pakanka pripažinti, kad žodinio žymens NEO registracijai kaip prekių ženklo taikytini Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose numatyti absoliutūs atsisakymo registruoti pagrindai, kiek tai susiję su nagrinėjamomis prekėmis. Vadinasi, priešingai, nei teigia ieškovė, žodinio žymens NEO registracijos paraiška, kalbant apie joje nurodytas prekes, buvo įvertinta vadovaujantis teismų praktika, teisingai išaiškinus ir pritaikius Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus ir 2 dalį.

52 Taigi, kadangi ginčijamo sprendimo, kiek jis susijęs su žymens NEO registruotinumu kaip Bendrijos prekių ženklo nagrinėjamoms prekėms, teisėtumas įrodytas tiesiogiai remiantis Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktais ir 2 dalimi, iš 50 punkte minėtos teismų praktikos matyti, kad jis negali būti paneigtas vien todėl, jog Apeliacinė taryba šioje byloje nesivadovavo VRDT sprendimų priėmimo praktika.

53 Antra, dėl argumentų, susijusių su valstybių narių nacionalinių biurų registravimo praktika, primintina, kad iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, jog ankstesnės žymens registracijos valstybėse narėse tėra aplinkybės, kurios nėra lemiamos ir į kurias gali būti tik atsižvelgta registruojant Bendrijos prekių ženklą (žr. 2012 m. gegužės 22 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Asa prieš VRDT – Merck (FEMIFERAL),* T-110/11, 52 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Kadangi Bendrijos prekių ženklų sistema yra autonomiška, nei VRDT, nei prireikus Sąjungos teismo nesaisto valstybės narės lygmeniu priimtas sprendimas įregistruoti tą patį žymenį kaip nacionalinį prekių ženklą (žr. 2008 m. liepos 9 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Reber prieš VRDT – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (*Mozart*), T-304/06, Rink. p. II-1927, 45 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

54 Atsižvelgiant į tai, kad šioje byloje ginčijamo sprendimo, kiek jis susijęs su galimybe prašomą žymenį įregistruoti kaip Bendrijos prekių ženklą nagrinėjamoms prekėms, teisėtumas įrodytas tiesiogiai remiantis Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktais ir 2 dalimi (žr. 51 punktą), jis negali būti paneigtas vien todėl, jog Apeliacinė taryba nesivadovavo tam tikrų valstybių narių nacionalinių biurų sprendimų priėmimo praktika.

55 Galiausiai dėl kaltinimo, jog nesilaikyta Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio, nes Apeliacinės tarybos argumentai buvo pernelyg neapibrėžti, pasakytina, kad ieškovė iš esmės kaltina Apeliacinę tarybą tuo, kad ji bendrai tvirtino, jog priešdėlis „neo“ reiškia „naują“ bent „šešiomis Sąjungos kalbomis“. Pasak ieškovės, remdamasi šiuo konstatavimu ji negali nuspręsti, kokiose valstybėse narėse galėtų prašyti paversti jos Bendrijos prekių ženklo paraišką į nacionalinio prekių ženklo paraišką pagal Reglamento Nr. 207/2009 112 ir paskesnius straipsnius. Kadangi ieškovė galėtų prašyti pakeisti paraišką tik tose valstybėse narėse, kuriose VRDT atsisakymo registruoti pagrindas negalioja, būtina atlikti teisinę analizę dėl įvairių valstybių narių. Nepateikusi jai tokios analizės, Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnį.

56 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 112 straipsnio 2 dalies b punktą Bendrijos prekių ženklo paraiška arba Bendrijos prekių ženklas nepaverčiami į nacionalinio prekių ženklo paraišką, jeigu norima apsaugą įgyti toje valstybėje narėje, kur VRDT sprendimu paraiškai arba Bendrijos prekių ženklui yra taikomi atsisakymo registruoti, panaikinimo arba paskelbimo negaliojančiu pagrindai.

57 Vis dėlto primintina, kad šia nuostata VRDT tik įpareigojama atsižvelgti į tokį sprendimą, jeigu jis buvo priimtas. Kita vertus, šia nuostata negali būti nukrypstama nuo Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalies, kurioje numatyta, jog šios nuostatos 1 dalyje numatyti absoliutūs atsisakymo registruoti pagrindai taikomi, net jeigu šie neregistravimo pagrindai galioja tiktai dalyje Sąjungos. Pažymėtina, kad toks Reglamento Nr. 207/2009 112 straipsnio 2 dalies b punkto aiškinimas, pagal kurį Apeliacinė taryba, priimdama sprendimą dėl apeliacijos, kuria ginčijama tai, kad ekspertas atmetė prekių ženklo registracijos paraišką dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo apibūdinamojo ir neskiriamojo pobūdžio, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus, privalo atlikti išsamią žymens skiriamojo pobūdžio analizę visose valstybėse narėse, net jeigu akivaizdu, kad vienos valstybės narės kalboje, suinteresuotosios visuomenės supratimu, jis yra apibūdinamasis registracijos paraiškoje nurodytų prekių arba paslaugų atžvilgiu, iškreiptų Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalyje numatytos taisyklės turinį.

58 Vadinasi, nėra nieko, kas leistų manyti, jog Reglamento Nr. 207/2009 112 straipsnio 2 dalies b punktu, aiškinamu kartu su šio reglamento 75 straipsniu, siekiama nustatyti įpareigojimą, kad Apeliacinė taryba, priimdama sprendimą dėl apeliacijos, kuria ginčijama tai, kad ekspertas atmetė prekių ženklo registracijos paraišką dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo apibūdinamojo ir neskiriamojo pobūdžio

Sąjungos dalyje, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus ir 2 dalį, atliktų išsamią žymens skiriamojo pobūdžio analizę paraiškoje nurodytų prekių ir paslaugų atžvilgiu visose valstybėse narėse.

59 Todėl trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl ketvirtojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio pažeidimu

60 Nurodydama ketvirtąjį pagrindą ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnį, nes savo sprendimo nepagrindė įrodymais apie tai, kad versle, būtent nagrinėjamoje veiklos srityje, ir bent šešiomis Europos kalbomis nuoroda „neo“ savarankiškai yra vartojama kaip bendrinė, giriamoji ir skatinamoji. Pasak jos, Apeliacinė taryba rėmėsi bendrais ir nepagrįstais teiginiais ir nenagrinėjo bylos aplinkybių.

61 VRDT ginčija ieškovės argumentus.

62 Primintina, kad nors pagal Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio 1 dalį VRDT savo iniciatyva turi išnagrinėti svarbias faktines aplinkybes, dėl kurių ji galėtų taikyti absoliutų atmetimo pagrindą, numatytą to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalyje, vis dėlto, kadangi ieškovė remiasi prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamuoju požymiu, nepaisant VRDT vertinimo, būtent ji turi pateikti konkrečią ir pagrįstą informaciją, patvirtinančią, kad prašomam įregistruoti prekių ženklui būdingas skiriamasis požymis, arba kad jis jį įgijo dėl naudojimo (2007 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Develey prieš VRDT*, C-238/06 P, Rink. p. I-9375, 49 ir 50 punktai).

63 Nagrinėjamu atveju Apeliacinė taryba savo išvadą dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo apibūdinamojo ir neskiriamojo pobūdžio grindė, be kita ko, konstatavimu, kad šiuolaikinėje graikų kalboje „neo“ yra savarankiškas žodis, kuris šioje kalboje reiškia „naują“, todėl, kiek tai susiję su registracijos paraiškoje nurodytomis prekėmis, suinteresuotoji visuomenė iš žymens NEO graikų kalboje padarytų išvadą, kad jis nurodo kažką naujo, modernaus ar atitinkančio naujausius technologinius laimėjimus.

64 Kaip pažymėta 35 ir paskesniuose punktuose, ši išvada dėl prekių ženklo, kurį buvo prašoma įregistruoti, apibūdinamojo ir neskiriamojo pobūdžio tam tikroje Sąjungos dalyje yra pakankamas atsisakymo registruoti pagrindas pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus ir 2 dalį.

65 Be to, reikia konstatuoti, kad ieškovė nepateikė konkrečių ir pagrįstų nuorodų, patvirtinančių, kad suinteresuotosios visuomenės supratimu šiuolaikinėje graikų kalboje žymuo NEO gali turėti skiriamąjį ir neapibūdinamąjį pobūdį registracijos paraiškoje nurodytų prekių atžvilgiu.

66 Todėl argumentams, susijusiems su principo, jog pagal Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnį faktinės aplinkybės nagrinėtinos savo iniciatyva, pažeidimu, negali būti pritarta. Taigi ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti.

67 Kadangi pirmasis ieškinio pagrindas, susijęs su Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalies ir 59 straipsnio pažeidimu, yra pagrįstas, ginčijamą sprendimą reikia panaikinti tiek, kiek prekių ženklas, kurį buvo prašoma įregistruoti, pripažintas apibūdinamuoju ir neturinčiu jokio skiriamojo požymio, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus ir 2 dalį, 39 klasės paslaugų, kurioms ekspertas leido registraciją, atžvilgiu. Kadangi kiti ieškinio pagrindai nepagrįsti, reikia atmesti likusią ieškinio dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

68 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Bendrasis Teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Kadangi šioje byloje ieškovės prašymas patenkintas tik dėl paslaugų, kurioms ekspertas leido registraciją, reikia nuspręsti, kad kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (trečioji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2012 m. vasario 23 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) pirmosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 1387/2011-1), kiek jis susijęs su peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 39 klasės paslaugomis.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Czúcz Labucka Gratsias

Paskelbta 2013 m. liepos 3 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.